

Dagen då sålde sitt till Nazi-

I december 1939 sammanträffar Adolf Hitler och Vidkun Quisling i Tyskland, för att planera en norsk statskupp.

I februari 1940 presenterar en tysk general, som aldrig satt sin fot i Norge, en invasionsplan, ihopskriven på en eftermiddag, baserad på kartor från en resehandbok.

I april 1940 iscensätter tyska trupper vad som enligt Hitler blir "den djärvaste operationen i krigshistorien".

Vårt västra grannland förvandlas till krigsskådeplats, och världen får ett nytt ord för landsförrädare. Quisling.

Invasjonen av Norge ägde rum för precis femtio år sedan. Denna och nästa vecka rapporterar Gustaf von Platen och

Tecknar-Anders om förberedelserna – och om slaget om Norge.

1 Anna 90

Det var den 9 april 1940, en dag som alla andra dagar och en dag som ingen annan. På Palladium i Stockholm hade "Ringaren i Notre-Dame" premiär och på Rigoletto gjorde Greta Garbo succé i "Ninotchka".

"En dag då sparvarna kvittra i vårsolen, då snödropparna stå där och vaggas sina vita huvuden", skrev den tidens främste publicist, Torgny Segerstedt, i sin spalt som hette just **1 dag**. Men också en dag då nyheterna från Norge och Danmark kom som svarta stormfåglar. "Är det Ragnarök de förbåda?", fortsatte tordönsrösten från Göteborg.

Den 9 april 1940. Den dag för femtio år sen då Norden plötsligt blev krigskådeplats.

Den dag då världen fick ett nytt ord för landsförrädare. Ordet quisling.

Nu, femtio år senare, kan man konstatera att det var ett bra ord och ett rättvist. Vidkun Quisling var verkligen en samvetslös förrädare. Den överbegåvade prästsonen från Telemarken var moraliskt ruten: under de år han ägnade åt humanitär hjälpverksamhet i Ryssland levde han på svartabörsaffärer i stor skala. Han gifte sig med två ryskor och gjorde sig tveklöst skyldig till bigami. Politiskt svängde han från en brinnande tro på bolsjevismen till en lågande övertygelse om nazismen. Och när han 1931 blev norsk försvarsminister karaktäriserade Arbeiderbladet honom som *den mest avskyelige och foraktlige politiske typ som finnes*.

Det var inte överord. Ätta år senare sålde Vidkun Abraham Lauritz Jonsson Quisling – 52 år gammal, f d major, f d statsråd, ledare för National Samling, det norske nazistpartiet – sitt fädernesland till Nazityskland, endast för att han själv skulle bli norsk statsminister.

Stödd på tyska bajonetter.

Jakt på skugga

Det är på den gata som major Quisling bodde före kriget som vi båda, Tecknare och Skrivare, börjar vår jakt på det förlutna, på minnen och hägkomster från den 9 april för femtio år sen.

Erling Skjalssonsgate heter gatan, men på den lite småborgerliga adressen finner vi bara en skugga som viker undan, ogripbar som Byggen i Peer

Gynt. Närmare nyckeln till gåtan Quisling kommer man i den grandiosa lyxvilla ute på Bygdøy som han under ockupationen lade beslag på – eller rättare köpte för statens medel, för säga vad man vill om Quisling, han nöjde sig inte med 30 silverpenningar.

Villa Grande hette den och stor var den, byggd av en redare som gick i konkurs – oss stockholmare påminner den om Foresta ute på Lidingö. I fornordisk anda döpte Quisling villan till Gimle, det paradisk där vikingarna efter Ragnarök skulle få njuta mjöd, öl och svinkotletter å Särinner.

I Gimle residerade han med storvulna maner under den storvulna titeln Ministerpresident. I källaren inredde han en riddarsal i vikingastil för hirden, partiets pretoriangarde. Hirdhallen kallades den. I vinkällaren låg många tusen flaskor utsökta viner, prydnadssakerna kom från slottet och kungafamiljen, men mycket – *sølvtøy, porselen, møbler og malerier* – hade han expropriert från institutioner och privatfamiljer. Quisling höll sig naturligtvis också med en *hytte* i bergen som han efter högt föredöme kallade *Orneredet*.

I garaget stod en pansarklädd Mercedes på 4 1/2 ton, med skottsäkra ruoter och skottglugger – hans Førerbil som han hade fått av Hitler. Det var i den han i maj 1945 företog den sista resan från Gimle, som ledde till fångelset, rättsalen och avrättningsplatsen. Det var omedelbart efter arresteringen jag såg honom för första gången, på Møllergaten 19 i Oslos Kretsfengsel, genom tittgluggen i celledörren.

Han satt på en bänk, apatisk och stirrade ut i tomma intet. Hans gråblonda Hitlerlugg hängde ned i pannan, han var orakad och plussig och ansiktsfärgen verkade i ljuset från en naken taklampa gråskär.

Några månader senare, i september 1945, satt han i de anklagades bås; jag tillhörde de journalister som från parkettplats hörde hans förvirrade svar på anklagelserna om landssvik, hörde också hans temperamentsfulla utbrott: *Har min virksomhet vært landssvik, da vil jeg til Gud ønske for Norges skyld at riktige mange av Norges sonner måtte bli slike landssvikere som jeg.*

I dag heter Gimle åter Villa Magne och är sjuksköterskeko-

la. I Hirdsalen är det cafeteria och många av de unga eleverna har inte en aning om att de drikker sitt eftermiddagskaffe i en förråders paradibostad.

9 april började på hösten

I själva verket började den 9 april redan den 10 december. Då anlände Quisling till Berlin, en handelsresande i landsförräderibranschen som gjorde ett kundbesök. Den tyska beskickningen i Oslo hade försökt sätta stopp för resan, i en rapport hade ministern, Curt Brüner, klargjort att National Samling var totalt betydelselöst och att Quisling själv saknade politisk insikt, kritisk värderingsförmåga och ståndaktighet nog att följa en fast linje.

Att han ur politisk synvinkel var en nolla, *une quantité négligeable*. I vilken annan stat som helst skulle en sådan UD-rapport ha satt stopp för varje närmande till statschefen, men

Hitlers Tyskland var annorlunda. Berlin var ett nazismens Bysans, där alla intrigerade och konspirerade mot alla. Och det fanns två maktecentra som menade att de i Quisling hade funnit ett medel att främja sina egna intressen.

Den ena var nazistpartiets chefsideolog och utrikesexpert, Alfred Rosenberg, som med entusiasm odlade förbindelserna med utländska nazistpartier, särskilt i de germanska broderländerna. Och den andra var marinchefen, storamiral Eric Raeder, som ville ha flottbaser på den norska kusten. Han hade flera gånger föreslagit Hitler en invasion, "innan engelsmännen hann före". Eljest skulle Tyskland gå miste om den svenska järnmalm. Ubåtarna skulle bli instängda. Och då vore kriget förlorat.

När dessa båda, ideologen och amiralen, hade träffat Quisling, var de överens. Normannen var "en ödets skickelse".

Professor Magne Skodvin på Karl Johan i Oslo med Stortinget i bakgrunden.

Fältfråget skulle ges kodnamnet *Weser-Übung*. Allt var givetvis Falkenhorst och hans stab arbetade i ett välbevakat rum i krigsbyråerna. Det endel gav en antydning om deras uppgift var att de köpte alla tillgängliga böcker om Skandinavien.

baalligt, generaliseret. Det endel gav en

förstår är rätt kommer ni att hjälpa oss?"

"Javisst, det kommer vi att göra", svarade Hitler.

Några dagar före jul återvände Quisling hem. Då hade han hunnit diskutera detaljer i kappulenan: norska nazister skulle gerillatränas i Tyskland. Och Quisling skulle inleda en sabotageverksamhet mot norsk handel för att skapa ett ekonomiskt kaos.

Hemma i Oslo tänkte få på kriget. Julelovet hade just kommit i handeln, krogarnas smörgåsbord var dignande rika. Får här och var kunde Quisling läsa affischer, som varnade för spionfaran: *Var varsom med hvardu sier!*

Invasion à la Baedeker

Först två månader senare omställdes den tyska planeringen i handling. Den 19 februari kom en motorcykelordonnans köranne i hög fart på de ishalda vägarna vid en militärförläggning i närheten av Nürnberg. I sin despatch hade han en eftermiddag med ledning av en resehandbok!

Fältfråget skulle ges kodnamnet *Weser-Übung*. Allt var givetvis topphemligt, Falkenhorst och hans stab arbetade i ett välbevakat rum i krigsministeriet, de hade inga ordonnanser och sekreterare – det enda som gav en antydning om deras uppgift var att de köpte alla tillgängliga böcker om Skandinavien och att de en söndag såg en film som Hamburg-Amerikalinjen hade på lager.

Generalen skulle omedelbart installa sig i *Führerhauptquartier*. Vad ville Hitler? När han kallade, fanns det alltid anledning till oro: von Falkenhorst, som kom från östra Tyskland och egentligen hade det polska namnet Jastrzembski, gissade att Führern ville ha rapport om de konstgjorda dimmoln som generalen experimenterade med.

Dagen därpå anlände han till Berlin, vandrade genom de nästan bedövande pampiga entréhallarna i det nya Rikskansliet och stod till slut öga mot öga med Hitler.

Führern sade inte ett ord om konstgjorda dimmor. Där emot frågade han ut Falkenhorst om inbördeskriget i Finland, som denne deltagit i som ung officer. På de vitas sida, mot de röda. Till slut förde Hitler fram generalen till karbordet. Det han nu avslöjade var strängt hemligt, betonade han.

Han hade besluta ockupera Danmark och Norge för att hindra en engelsk inringning från norr. Krigets utgång berodde på om invasionen lyckades.

Och Falkenhorst var en av kandidaterna att leda fältfråget.

Redan samma eftermiddag ville Hitler se den första skissen till fälttågsplan. Omtumlad lämnade Falkenhorst rikskansliet. Om Norge hade han inte en aning och som infanterist visste han föga om landstigningsoperationer.

Han gick in i en bokhandel och köpte en resehandbok, *Norwegen, Handbuch für Reisende*. Av Karl Baedeker. Med 54 kartor, 17 stadsplaner och 3 panoramavyer.

På sitt hotellrum studerade generalen materialet och skaffade sig en uppfattning om geografin. Sen gjorde han upp en preliminär invasionsplan.

När han återvände till Rikskansliet och drog upp riktlinjerna för Hitler blev denna förtjust. Planerna överensstämde med Överkommandots intentioner. Falkenhorst var uppenbarligen rätt man, han anfördes uppgiften att erövra ett land som han aldrig satt sin fot i, på grundval av en fälttågsplan som han gjort upp på en eftermiddag med ledning av en resehandbok!

Fältfråget skulle ges kodnamnet *Weser-Übung*. Allt var givetvis topphemligt, Falkenhorst och hans stab arbetade i ett välbevakat rum i krigsministeriet, de hade inga ordonnanser och sekreterare – det enda som gav en antydning om deras uppgift var att de köpte alla tillgängliga böcker om Skandinavien och att de en söndag såg en film som Hamburg-Amerikalinjen hade på lager.

Invasionsplanerna var så hemliga att inte ens chefen för *Luftwaffe*, Hermann Göring, fick veta något. Det skedde på Hitlers order och anledningen var att Göring hade intima förbindelser med Sverige. Hans första hustru, Carin Foch, hade ju varit svenska, han hade många vänner i den svenska aristokratin och en styvson vid namn Thomas von Kantzow. För dem hade Göring förklarat att han garanterade att Sverige inte skulle attackeras, men *Weser-Übung* utlösl inte ett angrepp på Sverige. När Göring fick reda på detta, tog han indignerat upp saken med Hitler, som lugnade honom. Naturligtvis skulle Sverige inte angripas. Göring visste hur litet Hitlers löften var värda, men till styvsonen skrev han:

Text: Gustaf von Platen
Teckningar: Anders Andersö

"Du får Lita på mitt ord när jag säger att vi aldrig kommer att anfälla Sverige."

Besätt Danmark och Norge!

Den 1 mars underkändes Hitler med sin skalbaggsliknande namnteckning den order på fyra maskinskrivna sidor som stämpelades med orden *Geheime Kommandosache* och inleddes med mening: "Utvecklingen i Skandinavien kräver, att alla förberedelser träffas för att med delar av krigsmakten besätta Danmark och Norge".

Snart nog började trupperna dras samman, många till trakten av Danzig. Enligt planerna skulle Norge ockuperas av fem infanteridivisioner plus en alpjärgardivision som skulle inta Narvik. Infanteristerna bestod av unga värnpliktiga från Rhenlandet, alpjärgarna var österrikare. De var de enda som hade krigserfarenhet från Polen.

Den 2 april gick tre så kallade kolfartyg ut från hamnar i Nordtyskland, fyllda med militär material – kanoner, ammunition, fordon och annan tung utrustning som gömdes under ett täcke av kol. Utierlagre tre "kolfartyg" låg redo att lämna ankar – alla med samma destination: Narvik. Praktiskt taget hela den tyska flottan, från slag skepp och kryssare till jagare och ubåtar, låg redo för avfärd, stridsberedda och fyllda med landstigningsstrupper. Och femton lastfartyg med förstärkning av väntade på order om att trupperna skulle embarjera.

Vi är briter, kommer som vänner

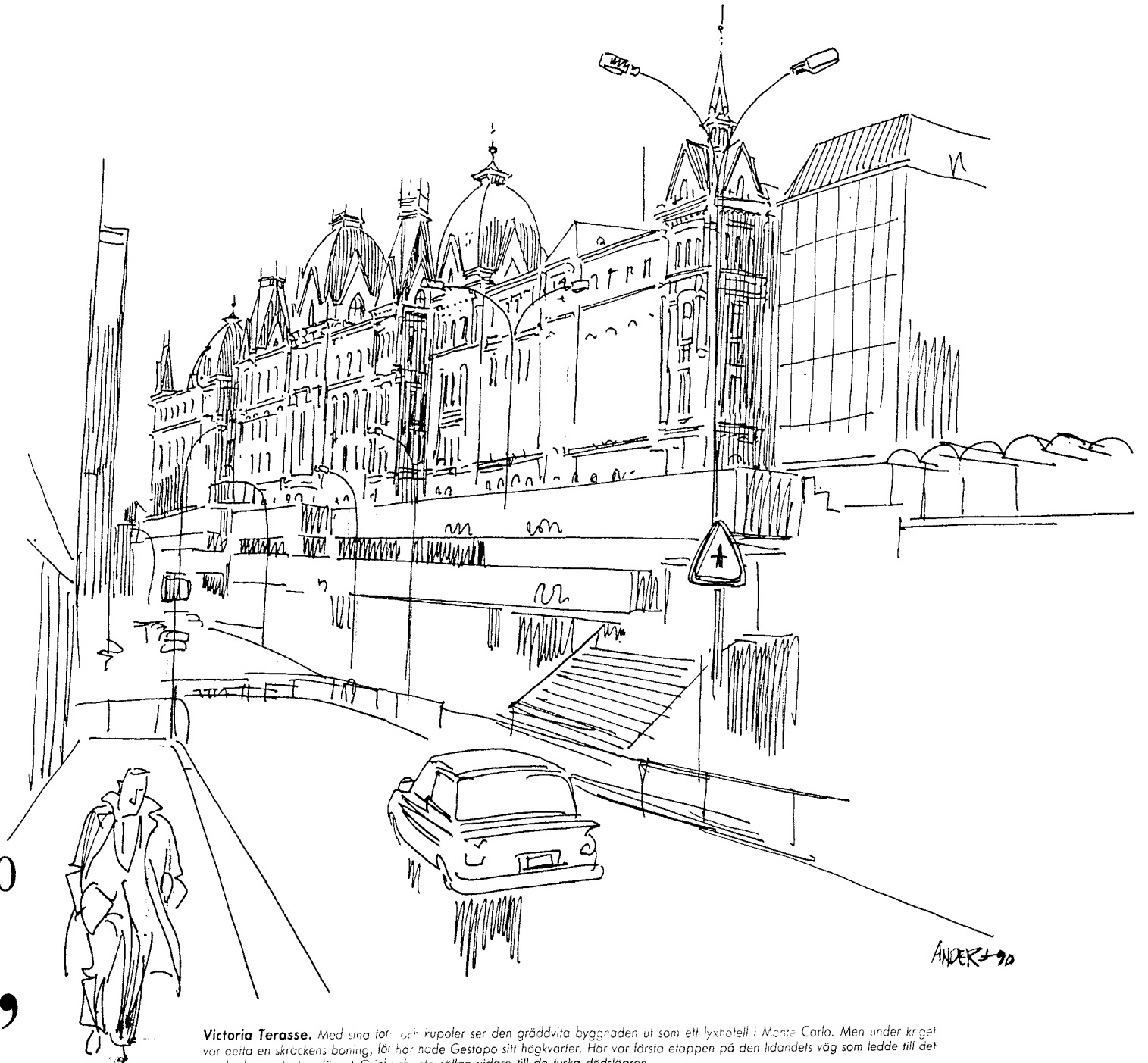
Weser-Übung hade börjat.

Nu efteråt är vi böjda att se den som en rätt riskfri militärpromenad, men enligt Hitler var det den djärvaste operationen i krigshistorien. Och den tidens militära sakkunskap var fylld av förundran. "Anfallet mot Norge är fantastiskt och stridande mot allt vad man hittills betraktat som krigets grundlag", skrev den briljante kommentatorn, överste Willy Kleen, i *Vecko-Journalen*. Tyskarna riskerade ju, fortsatte han, att "bokstavligen talat löpa gatlopp förbi Englands flotta".

I den tyska marinen fanns det pessimister som fruktade att hela flottan skulle raderas ut, medan andra, mera optimistiska räknade med förluster på "bara" 50 procent av fartygen.²⁾

Quisling land tyskland

”
Den 9 april 1940
blev Norge
krigsskådeplats
”

Victoria Terrasse. Med sina torn och kupoler ser den gråddvita byggnaden ut som ett lyxhotell i Monte Carlo. Men under kriget var detta en skräckens bostad, för här hade Gestapo sitt högkvarter. Här var första etappen på den lidandets väg som ledde till det norska koncentrationsläraet Grini och inte sällan vidare till de tyska dödsläraen.

Tisdagen 9 april klokken 0.5.15 skulle attackerna sättas in. Den första anfällsvägen för att inta Oslo bestod av en halv division, 8 449 man, 2 170 ton krigsmaterial, 1 283 bilar och vagnar och 969 hästar.

För att föra det norska försvaret bakom ljuset i mörkret hade de tyska krigsfartygen order om att besvara alla morseanrop på engelska, de medförde engelska örlogsflyggar, som kunde strålkastarbelysa, och om norrmännen sköt varningskott var tyskarna instruerade att svara:

*"I själva verket förlorade den tyska flottan 10 av sina 20 jagare, 3 kryssare av 8; 2 slagkryssare och 1 pansarskepp skadades så svårt att det tog månader att reparera dem. Vid "Slaget om Storbritannien" kunde flottan på grund av förlusterna i Norge inte vara med i leken.

"Skjut inte, Brittiskt skepp. Vi är vänner."

De tyska soldaterna trodde att de skulle transporteras mot väster, per båt eftersom järnvägen skadats av flyngangrepp. Först ute till sjöss öppnades de förseglade kuverten med anfällsorder. Sekretessen var total när invasionsflottan i skydd av mörkret stävade mot norr. Skandinaverna måste tas på sängen, men mycket tyder på att nyheten om invasionen ändå spridd ut.

Hitler blev orolig när den svenska beskickningen tackade nej till en visning av västsvallen som tyskarna ordnat just under de kritiska dagarna. Den svenske militärtattachén hade tyvärr andra, mer angelägna uppgifter. Och misstankarna skärptes, när den danske militärtattachén per telefon (som avlyssnades av Gestapo) begärde att genast få träffa både den danske och den norske ministern för att rapportera "en sak av största politiska betydelse".

I själva verket visste många att något var i görningen. Men de flesta misstolkade signalerna och andra viftade bort dem. Det var rykten blott, för otroliga att vara sanna. Handelstidningen i Göteborg publicerade i en hel vecka före invasionen uppgifter om att tyska trupper var redo att transporteras till Norge, men nyheten avfärdades som "ansvarslöst sensationsskreri".

Inte ens på kvällen den 8 april, då de tyska konvojerna hade sikts utanför danska

kusten, fruktade man någon fara i Oslo och Köpenhamn. Den kvällen hade det norska stortinget utrikesdebatt utan att ta upp riskerna för ett tyskt angrepp. Och i Köpenhamn avfärdade kung Christian under middagen på Amalienborg alla rykten om en förestående invasion med ett leende. Sen gick kungen på Det Kongelige "i god och förtröstansfull stämning".

Inte ens när soldater i tysk fältuniform räddades från lastfartyget Rio de Janeiro, som hade torpederats utanför norska kusten, ville de ansvariga se sanningen i ögat. Trots att tyskarna berättade att de skulle landstiga i Bergen...

Kapplöpningen om Norden

Den officiella optimismen var djupt ogrundad och nu efteråt verkar den både oförståelig och oförsvarlig. I själva verket var det inte bara Tyskland som ville dra in Norge i kriget, också engelsmännen hade fattat beslut om militära aktioner mot Skandinavien. Redan i december 1939, just då Quisling var i Berlin, hade marinminister Winston Churchill begärt att man skulle lägga ut minor i de norska farvattnen för att tvinga ut malmfartygen från Narvik på öppna havet.

Churchill gick faktiskt långre än så, han lekte med tanken att låta brittiska ubåtar spärra av malmtrafiken totalt genom att lägga magnetiska minor utanför Luleås hamn!

I början av april hade han till slut fått det tröga och tungfotade krigskabinettet att säga ja till Operation Wilfred - minering av norska vatten. I gryning den 8 april gick därför fyra brittiska jagare in över den norska territorialgränsen för att minera bl a inloppet till Narvik. Och i de skotska flottbaserna gick engelska och franska trupper ombord på örlogsfartyg och lastbåtar som skulle föra dem till Norge för att besätta hamnarna.

När Narvik intagits, skulle trupperna marschera mot sydöst. Över den svenska gränsen. Mot malmgruvorna i Gällivare.

Båda sidorna struntade alltså blankt i neutraliteten. Både det brittiska lejonet och den tyska örnen var ute på jakt efter samma, intet ont anande byte.

Men örnen var snabbare än lejonet.

Nu, femtio år senare, en vårvarm marsdag anno 1990, vandrar vi, Anders och jag, längs Karl Johan i Oslo och försöker med hjälp av en norsk vän återskapa stadslandskapet sådant det var under den tyska ockupationen.

I Odd Fellows byggnad låg ett *Deutsches Haus*, mitt emot fanns en tysk *Frontbuchhandlung* och inte lång därifrån hade tyskarna öppnat en lyxbutik, där de privilegierade, precis som nu i öststaterna, kunde inhanda cognac, gåslever och champagne. I slottet hade nazistpartiet National Samling ett kontor och i stortingshuset residerade den tyska ockupationsmakten *die Reichskommissariat*.

På en lite diskretare adress, i en fd Hospitts, fanns *Haus Spinx*, den tyska krigsmaktens bordell. Det var en högeffektiv kärleksfabrik med glädjeflickor som importerats från Paris. Tio minuter för meniga, en kvart för officerare, varade fröjden, obligatorisk läkarundersökning ingick i priset som i början låg på sex kronor.

Till slut passerar vi Victoria Terrasse, med sina torn och kupoler ser den grådvita byggnaden ut som ett lyxhotell i Monte Carlo. Men under kriget var detta en skräckens boning, för här hade Gestapo sitt högkvarter. Här var första etappen på den lidandets väg som ledde till det norska koncentrationslägret Grini och inte sällan vidare till de tyska dödslägren.

Framför universitetet hejdar vi oss, vår norske vän berättar: "Här stod jag, när tyskarna kom. Jag var ung student på den tiden och studerade nordiska språk, och befann mig här, när den första tyska truppvadningen kom marscherande längs Drammensvejen från flygfältet Fornebu.

Klockan var mellan tolv och ett på dan. På avstånd hörde jag det metalliska ljudet när soldaternas järnbeslagna *Knochelberere*, de berömda tyska militärstövorna, taktfast sattes i gatan. Det var ett kompani ur den sedermera så berömda Division Engelbrecht som 'intog Oslo'. Först körde två lastbilar med kulsprutor på flaken, sen följde ridande norska poliser, som skulle se till att allt gick lugnt och fredligt till, som om det rört sig om vaktparaden.

Sen kom truppen, i marschkolonn, noga inrättad med tre man i varje led. I stål hjälm

och med skarpladdade vapen.

Runt omkring stod osloborna och tittade, stumma, omtumlade, förtvivlade utan att veta om de kunde lita på vad deras ögon såg. När tyskarna hade hunnit just hit", fortsätter vår norske vän, "ställde en liten man i en lång rock sig i givakt och sträckte upp sin högra hand i Hitlerhälsning.

Jag kommer aldrig att glömma honom. Den lille norrmannen som hälsade ockupanterna. Landssviker i den långa rocken!"

Pressa uniformerna, bitte!

Redan flera dagar före den 9 april anlände de första, givetvis civilklädda, tyskarna till

Oslo och Köpenhamn för att rekognoscera. Bland dem var generalen Hilmer, som var stabschef i den danska invasionsstyrkan och som tog in på ett bra hotell, innan han vandrade ned till hamnen i Köpenhamn för att se vilken kajplats som var mest lämpad för trupptransportfartyget Hansestadt Danzig.

När fartyget planenligt stävade in mot Köpenhamn, passerade den inloppet utan att ens bli anropat. Lugnt och stilla, utan motstånd, lade hon till vid Langeliniekajen, i hjärtat av stan, nära slottet och arméhögkvarteret.

Också i Oslo var tyskarna ute i god tid. Den tyska ambassaden hade beställt rum åt gene-

ral von Falkenhorst och hans stab på ett hyggligt hotell på Parkvejen. I receptionen trodde man att det var ett tyskt fotbollslag, eller kanske en musikkar eller en vanlig sällskapsresa som skulle komma, därför blev man inte så lite förvånad när de första gästerna, två tyska officerare i uniform, anläände.

Den förbluffade receptionisten gav dem rum på sjätte våningen. En stund senare ringde herrarna och ville ha sina uniformer pressade. Deras största bekymmer var att de inte hade norska pengar, men problemet löstes några timmar senare, när en ryttmästare, som varit med ombord på kryssaren Blücher när den gick till botten i Oslofjorden, anläände, våt men med

fickorna fulla av norska sedlar, som han räddat ur invasionskassan.

En medarbetare till den tyske marinattachén hade hyrt en motorbåt för att redan i gryningen kunna lotsa flottkonvojen in till den kaj där en välkomstdelegation hade samlats. Men tyskarna fick vänta förgäves, fartygen hade sänkts eller hejdat ute vid Dröbak. Det var Hitlers första stora nederlag under kriget.

Ockupationen klar enligt order

Men på de allra flesta håll gick invasionen efter planerna, i Danmark nästan utan motstånd. Landet erövrades med en förlust på endast ett tjugotal

man - på den danska sidan stupade 13 man och sårades 23. Den danska regeringen gav omedelbart vika och kung Christian manade i ett upprop sitt folk till lugn och besinnning för att rädda landet undan ytterligare olyckor.

Till den tyske general som förhandlade med honom sade kungen att han som gammal soldat måste beundra planläggningen av invasionen. "Ni tyskar har åter lyckats med det otroliga. Man måste erkänna att era insatser är grandios."

Också i Norge hade landstigningsoperationerna på de flesta håll genomförts med bara ringa motstånd. General von Falkenhorst ledde invasionen från ett lyxhotell i Hamburg, vilket gick utmärkt eftersom ingen hade tänkt på att stänga av ledningarna till Tyskland. Redan samma eftermiddag kunde han sända en segerbulletin till Hitler:

"Norge och Danmark ockuperade - enligt order."

Hitler jublade och sade: "Nu kan Quisling sätta upp sin regering i Oslo!" Till middagen i *Führerhauptquartier* serverade man för att fira segern *smørrebrød* som förrätt.

Men segerglädjen togs ut i förskott. Kung Haakon av Norge, kronprins Olav, regeringen och hela stortinget hade - liksom den norska guldreserven - räddats under ockupationsstyrkorna. Norge hade beslutat fortsätta kriget, när den tyske ministern före gryningen den 9 april överlämnade Hitlers ultimatum, ett 19 maskinskrivna sidor långt dokument som utrikesminister Halvdan Koth läste i skenet från ett stearinljus, blev svaret till tyskens förvåning ett blankt nej.

"Vi vil bevare vårt sjölvstendet!", svarade Koth och citerade vad Hitler sagt när Tjeckoslovakien i september 1939 hade underkastat sig: "Det folket som bayer seg motståndslöst for en voldsmand, det folket er ikke verdig å leve!"

"Då kommer det att bli strid och ingenting kan rädda er", sade tysken och bugade sig till ett kyligt farväl.

"Kampen er alt i gang!", svarade norrmannen lugnt.

Nästa söndag berättar Gustaf von Platen & Tecknar-Anders om slaget om Norge.

” Vidkun Quisling var verkligen en samvetslös förrädare. Politiskt svängde han från en brinnande tro på bolsjevismen till en lågande övertygelse om nazismen. ”

